

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6S/97/2009
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7009201178
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Baranová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2012:7009201178.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Baranovej, členov senátu JUDr. Valérie Mihalčinovej a JUDr. Pavla Naďa, v právnej veci žalobcu G.. L. S., bývajúceho v K., L. XXX/XX, zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Olejom, so sídlom v Košiciach, Kukučínova 19, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu SR, Vazovova č. 2, Bratislava, v konaní o preskúmanie rozhodnutia Colného riaditeľstva SR z 05.05.2009 č. 10130/2009-1409, takto jednomyseľne

rozhodol:

Podľa § 250j ods.2 písm.e) O.s.p. z r u š u j e rozhodnutie Colného riaditeľstva SR z 05.05.2009 č. 10130/2009-1409 a rozhodnutie Colného úradu v S. z 13.01.2009 č. R9/2009-5334 a vec v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalobcovi p r i z n á v a právo na náhradu trov konania v sume 441,12 eur, ktorú je žalovaný povinný zaplatiť do rúk JUDr. Jozefa Oleja, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Žalovaný rozhodnutím z 05.05.2009 č. 10130/2009-1409 zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie riaditeľa Colného úradu v S. z 13.01.2009 č. R.9/2009-5334, ktorým bol žalobca podľa § 183 ods.1 písm.d) zákona č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej iba „zákon“) prepustený zo služobného pomeru colníka v stálej štátnej službe vo funkcii hlavný colný referent pre hrubé porušenie základných povinností stanovených v § 44 ods.3 písm.a), b), g) a h) zákona, a to tým, že v dňoch 18.10.2008, 26.10.2008, 30.10.2008 a 15.11.2008 na stanovisku č. 1 na hranici medzi SR a UA v Č. J. Y. nevydal rozhodnutie o zaistení, zhabaní, prepadnutí alebo úschove tovaru, o ktorom bolo pri colnej kontrole cestujúcich zistené, že sa na územie SR dováža v rozpore s colnými predpismi. Po zistení, že sa cestujúci dopustili colných priestupkov nepostupoval podľa ustanovenia § 72 a nasl. ustanovení zákona č. 199/2004 Z.z. colný zákon, ani tento tovar nezaevidoval do príslušnej evidencie vedenej na pobočke Colného úradu Č. J. Y., čím umožnil, aby tento tovar unikol spod colného dohľadu. Žalobca si ďalej nesplnil povinnosti nadriadeného, ktoré sú uložené v § 45 písm.a), c), d) a f) zákona, a to organizovať, riadiť, kontrolovať a hodnotiť výkon štátnej služby podriadených colníkov, vyvodzovať dôsledky z porušovania služobných povinností, viesť colníkov k služobnej disciplíne a zabezpečovať dodržiavanie príslušných právnych predpisov spojených s výkonom štátnej služby colníka, pretože v dňoch 18.10.2008, 26.10.2008, 30.10.2008 a 15.11.2008 po vykonaní colnej kontroly u cestujúcich mal vedomosť o tom, že jemu podriadení colníci nerozhodli o zaistení tovaru, o ktorom bolo pri colnej kontrole cestujúcich zistené, že sa na územie SR dováža v rozpore s colnými predpismi aj to, že jemu podriadení colníci po zistení colných priestupkov u cestujúcich nepostupovali podľa ustanovenia § 72 zákona č. 199/2004 Z.z. colný zákon aj o tom, že tovar zistený pri colných kontrolách u cestujúcich nie je zapísaný v prvotnej evidencii na PCÚ Č. J. Y. a neprijal žiadne opatrenie, aby k tomuto konaniu nedochádzalo. Týmto konaním žalobca

porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Žalobca podal v zákonnej lehote žalobcu, ktorou sa domáhal, aby súd zrušil rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie riaditeľa Colného úradu S. z 13.01.2009 č. R-9/2009-533 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, a to z dôvodu, že rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci a zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci. Žalobca zároveň žiadal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu trovy konania vrátane trov právneho zastúpenia na účet jeho právneho zástupcu. V žalobe konštatoval, že dňa 02.12.2008 mu bolo vyšetrovateľom sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra SR uznesením sp.zn. ČVS:SKIS-130/IS-4-V-2008 vznesené obvinenie pre spáchanie zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa. Rozhodujúcimi dôkazmi pre takýto postup vyšetrovateľa sa stali informácie získané utajene informačno-technickými prostriedkami pred vydaním tohto uznesenia, ktoré sú však veľmi spochybniteľné pre ich neúplnosť, nejednoznačnosť a nekonkrétnosť. Po vznesení obvinenia sa dostal do procesnej pozície obvineného, ktorého právo okrem iných je aj právo nevypovedať a je zákonnou povinnosťou policajta, prokurátora a súdu túto skutočnosť akceptovať bez dôsledkov, vzhľadom na zásadu prezumpcie neviny. Keďže poverené colné orgány podľa ustanovenia § 10 ods.8 písm.f) Trestného poriadku môžu vystupovať ako orgány činné v trestnom konaní dňa 09.01.2009, keď ho v ústave na výkon väzby navštívil poverený zástupca colného úradu, odmietol sa vyjadriť k informáciám týkajúcich sa predmetu rozhodnutia. Je v rozpore so zákonom hodnotiť túto skutočnosť v jeho neprospech a považovať ju za dôkaz jeho viny pri rozhodovaní o skončení či trvaní jeho služobného pomeru colníka. Žalobca ďalej poukázal na to, že rozhodnutie riaditeľa Colného úradu S. ako aj rozhodnutie žalovaného je dôkazne postavené zásadne na informáciách, ktoré vyplývajú z údajov získaných orgánmi činnými v trestnom konaní, pričom tieto údaje musia byť v rámci prípravného konania preverené, spracované a hodnotené tak, aby ich bolo možné použiť ako dôkaz podanej obžaloby. Na to slúži prípravné konanie ako povinné štádium trestného konania, ktoré však do dňa podania žaloby nebolo skončené a žalobcovi nebolo ako obvinenému umožnené oboznámiť sa s výsledkami prípravného konania podľa ustanovenia § 208 ods.1 Trestného poriadku. Preto zaujímať stanovisko k doteraz prezentovaným informáciám žalobca považuje za predčasné a z tých istých dôvodov považuje obidve rozhodnutia napadnuté žalobou za predčasné a neakceptujúce ústavnú zásadu prezumpcie neviny. Z uvedeného dôvodu napadnuté rozhodnutia vychádzajú zo zistenia skutkového stavu, ktoré je nedostačujúce na posúdenie veci a je tu dôvod na zrušenie podľa § 250j ods.2 písm.c) O.s.p. Napadnuté rozhodnutie colného riaditeľstva vychádza zo z nesprávneho právneho posúdenia. Zákonodarca v zákone č. 200/1998 Z.z. v znení noviel pri možnosti uložiť colníkovi najprísnejšie sankcie medzi inými uvádza porušenie služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom alebo spáchanie trestného činu. Podľa názoru žalobcu porušenie služobnej povinnosti obzvlášť hrubým spôsobom je pojem širší, ktorý zakladá široko koncipovanú zodpovednosť colníka za spáchanie priestupku, o ktorom rozhoduje správny orgán. Spáchanie trestného činu je tiež porušením služobnej povinnosti obzvlášť hrubým spôsobom, ale je to užšie vyčlenená osobitná a závažnejšia kategória porušení, o ktorých nemôže rozhodovať správny orgán, ale výlučne len v trestnom konaní orgány činné v trestnom konaní a v prípade uznania viny výlučne len súd. Prioritu v týchto prípadoch má trestné konanie, až na základe jeho výsledkov možno konať mimo neho v inom procesnom konaní. Potvrďuje to aj ustanovenie § 214 ods.1 Trestného poriadku, podľa ktorého prokurátor alebo policajt (obdobne súd podľa § 241 ods.1 písm.b), § 244 ods.1 písm.b), § 280 ods.2 Trestného poriadku) postúpi vec inému orgánu, ak výsledky vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania preukazujú, že nejde o trestný čin, ale ide o skutok, ktorý by mohol byť priestupkom alebo iným správnym deliktom, alebo by mohol byť prejednaný v disciplinárnom konaní. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 42 ods.2 zákona č. 200/1998 Z.z. v znení noviel, ktoré rozlišuje dobu dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby v prípade porušenia služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom (najdlhšie na dobu 6 mesiacov, ktorú výnimočne môže minister predĺžiť najviac o ďalšie tri mesiace) a odlišne v prípade trestného stíhania vedeného proti colníkovi, kedy ho možno dočasne pozbaviť výkonu štátnej služby bez časového obmedzenia až do právoplatného skončenia trestného stíhania. Tomu zodpovedá následne aj dôvod pre prepustenie colníka zo služobného pomeru podľa ustanovenia § 183 ods.1 písm.e) zákona, ak tento bol právoplatne odsúdený pre trestný čin na nepodmienečný trest odňatia slobody alebo bol právoplatne odsúdený pre úmyselný trestný čin.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe uviedol, že dňa 09.01.2009 riaditeľ colného úradu so žalobcom začal konanie vo veciach služobného pomeru z dôvodu podozrenia porušenia služobnej disciplíny, ktoré

vyplývalo z uznesenia o začatí trestného stíhania. Žalobca do zápisnice uviedol, že k predmetu konania vo veciach služobného pomeru sa vyjadrovať nebude. Nepredložil a ani nenavrhol taký dôkaz, ktorý by relevantným spôsobom vyvrátil skutkový stav, alebo by svedčil v jeho prospech. Žalovaný dal dňa 08.04.2009 žalobcovi možnosť v priebehu odvolacieho konania oboznámiť sa so spisovým materiálom a novými dôkazmi, ktoré boli vykonané a získane v odvolacom konaní. Ani v tomto prípade žalobca nenavrhol vykonať nové dôkazy, ani nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by svedčili v jeho prospech. Žalobca nemôže očakávať, že riaditeľ colného úradu alebo žalovaný správny orgán bude za neho vyhľadávať dôkazy, ktoré by prípadne mohli nasvedčovať v jeho prospech, resp. že služobný úrad bude alebo musí čakať, že také dôkazy si žalobca niekedy v budúcnosti zabezpečí. Žalobcovi nebol v prebiehajúcom konaní aktívnym účastníkom a všetky dôkazné materiály boli získané v súlade so zákonom vlastnou činnosťou riaditeľa colného úradu a žalovaného, sú súčasťou administratívneho spisu vrátane zvukového a obrazového záznamu poskytnutého sekciou kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra SR a jednoznačne preukazujú, že žalobca porušil služobné povinnosti a služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom. Vzhľadom na to, že nadriadený žalobcu nebol povinný čakať na výsledky trestného stíhania, pretože ide o dve samostatné konania na sebe navzájom nezávislé zákonné podmienky na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru colníka boli dané k dobe konania a nie sú závislé od výsledku prebiehajúceho trestného konania. Žalovaný konštatoval, že prebiehajúce trestné konanie a otázka jeho viny zo spáchania trestného činu nie je predbežnou otázkou, od vyriešenia ktorej závisí rozhodnutie o prepustení žalobcu z dôvodu uvedeného v § 183 ods.1 písm.d) zákona. Žalovaný preto nebol povinný prerušiť konanie vo veciach služobného pomeru a vyčakať na rozhodnutie o tejto otázke orgánmi na to príslušnými. K námietke žalobcu, že je Ústavou SR garantovaná prezumpcia nevinu a právo každého obvineného, aby o jeho vine a treste za trestný čin rozhodol nezávislý a nestranný súd žalovaný uviedol, že netvrdil, že žalobcovi bolo nepochybne preukázané konanie, ktoré je možné považovať za trestný čin, ale že žalobcovi bolo nepochybne preukázané, že sa dopustil konania, ktoré je zvlášť hrubým porušením služobnej prísahy a služobnej povinnosti. Žalovaný z porušenia služobných povinností vyvodil dôsledky tak, že vydal rozhodnutie o prepustení žalobcu podľa § 183 ods.1 písm.d) zákona. Podľa žalovaného neobstojí ani tvrdenie žalobcu, že v danom prípade má prioritu trestné konanie a že až na základe jeho výsledkov možno konať v inom procesnom konaní, čo potvrdzuje ustanovenie § 214 Trestného poriadku a ustanovenie § 42 ods.2 zákona. Žalovaný k tejto námietke uviedol, že podľa ustanovenia § 42 zákona ak sa colník stane dôvodne podozrivým, že porušil služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom, alebo je podozrivý, že spáchal trestný čin a jeho ďalšie ponechanie vo výkone štátnej služby by ohrozovalo dôležitý záujem štátnej služby alebo priebeh vyšetrovania jeho činu, môže byť rozhodnutím nadriadeného dočasne pozbavený výkonu štátnej služby. Slovom „môže byť“ zákon dáva nadriadenému nielen právomoc tak urobiť, ale i právomoc nepostupovať podľa tohto ustanovenia, ak uváži, že je potrebné postupovať podľa § 183 ods.1 písm.d) zákona, keď má dostatočne preukázané zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti. Každý prípad konania vo veci služobného pomeru colníka je iný, a preto nie je možné dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby považovať za nárok, ktorý by mal byť voči colníkovi uplatnený v každom prípade. Z týchto dôvodov žalovaný navrhol, aby súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Súd podľa § 247 a nasl. O.s.p. preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutia v medziach žaloby, oboznámil sa s administratívnym spisom, s obrazovým a zvukovým záznamom z priebehu výkonu služby žalobcu a rozsudkom zo dňa 21.10.2010 č.k. 6S/97/2009-53 žalobou napadnuté rozhodnutie potvrdil s odôvodnením, že žalobné námietky, ktoré žalobca uplatnil až v podanej žalobe, sú právne irelevantné, pretože dôvodom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru colníka bolo porušenie služobnej prísahy a služobných povinností obzvlášť hrubým spôsobom, a nie spáchanie trestného činu. Preto prebiehajúce trestné konanie nebránilo tomu, aby žalobcov nadriadený po zistení, že žalobca porušil svoje služobné povinnosti a služobnú prísahu obzvlášť hrubým spôsobom, začal správne konanie vo veciach služobného pomeru. Tým správne orgány v oboch stupňoch nezasahovali do kompetencie orgánov činných v trestnom konaní, pretože neposudzovali a nehodnotili konanie žalobcu z toho pohľadu, či spáchal alebo nespáchal trestný čin, a preto výsledok trestného konania nemá vplyv na konanie vo veciach služobného pomeru a na rozhodnutie o prepustení z dôvodu uvedeného v § 183 ods.1 písm.d) zákona. Súd považoval záver žalovaného a správneho orgánu prvého stupňa, že žalobca porušil služobnú povinnosť a služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom za správny a zodpovedajúci obsah spisu. Obe správne orgány dostatočným spôsobom vo svojich rozhodnutiach odôvodnili, prečo ponechanie žalobcu v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátu. Ostatné námietky,

ktoré žalobca uviedol na pojednávaní dňa 21.10.2010, súd nebral do úvahy, pretože boli uvedené po zákonnej 2-mesačnej lehote.

Žalobca podal proti rozsudku krajského súdu odvolanie, v ktorom namietal, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Uviedol, že rozhodujúcimi dôkazmi pre vznesenie obvinenia proti žalobcovi pre spáchanie zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa sa stali informácie získané utajene informačno-technickými prostriedkami pred vydaním uznesenia, ktoré je však veľmi spochybniteľné pre ich neúplnosť, nejednoznačnosť a nekonkrétnosť. Zdôraznil, že po vznesení obvinenia sa žalobca dostal do pozície obvineného, ktorého právom je okrem iného aj právo nevypovedať. Pretože poverené colné orgány podľa § 10 ods.8 písm.f) Trestného poriadku môžu vystupovať ako orgány činné v trestnom konaní, využil svoje právo na obhajobu a pred povereným colným orgánom odmietol sa vyjadriť k informáciám týkajúcim sa predmetu rozhodnutia. Pretože trestné konanie sa vedie pre ten istý skutok, žalobca je toho názoru, že je v rozpore so zákonom hodnotiť túto skutočnosť v jeho neprospech a považovať ju za dôkaz viny pri rozhodovaní, pri skončení, či trvaní služobného pomeru colníka. Nesúhlasil so závermi súdu, že v rozhodovaní o trvaní služobného pomeru je povinný dokazovať svoju nevinu, pričom v paralelne prebiehajúcim trestnom konaní spáchanie toho istého skutku musia dokázať orgány činné v trestnom konaní. Poukázal na to, že napadnuté rozhodnutia správnych orgánov, ako aj rozsudok súdu sú dôkazne postavené na informáciách, ktoré vyplývajú z údajov získaných orgánmi v trestnom konaní, pričom tieto tieto dôkazy musia byť v rámci prípravného konania preverené, spracované a hodnotené tak, aby ich bolo možné použiť ako dôkaz podanej žaloby. Z týchto dôvodov žalobca považoval rozhodnutie colných úradov za predčasné a neakceptujúce ústavnú zásadu prezumpcie nevinu. Žalobca ďalej uviedol, že súd sa vo svojom rozsudku so vzťahom trestného poriadku k zákonu č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov vysporiadal len okrajovo a osvojil si názor žalovaného, že výsledok trestného konania nemá vplyv na konanie vo veciach služobného pomeru.

Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 20.03.2012 č.k. 4Sžo/1/2011-78 zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach, a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že súd vo svojom rozhodnutí dostatočným spôsobom nevyhodnotil všetky námietky uvedené v žalobe. Súd sa dostatočne a vyčerpávajúcim spôsobom nevysporiadal s relevantnými námietkami, ktoré žalobca uplatnil v žalobe (spochybniteľnosť zákonnosti použitia ITP, práva na odmietnutie výpovede a jeho dôsledok na posúdenie veci správnym orgánom, neakceptovanie prezumpcie nevinu, námietka nesprávneho právneho posúdenia veci), pričom účastník v konkrétnej prejednávanej veci má právo na dostatočne odôvodnený názor súdu a nestačí len odkazovať na predchádzajúce rozhodnutia správnych orgánov. Podľa názoru Najvyššieho súdu SR v napadnutom rozsudku prvostupňový súd nedal odpoveď na všetky právne relevantné námietky žalobcu a v podstate ich v odôvodnení ani neuviedol, preto z rozhodnutia nevyplýva, prečo nepovažoval argumentáciu žalobcu za dôvodnú, resp. prečo námietky žalobcu považoval za neopodstatnené. Súd v ďalšom konaní prejedná vec v medziach podaného opravného prostriedku, dôsledne sa vysporiada so všetkými námietkami žalobcu a znova o ňom rozhodne a rozhodnutie riadne odôvodní. Súd sa tiež musí zaoberať rozhodnutím ako s jedným celkom, teda aj s dôvodmi, ktoré vymedzujú porušenie povinností žalobcu ako nadriadeného podľa § 45 zákona.

V ďalšom konaní súd opätovne preskúmal žalobu žalobcu, že rozhodnutie Colného riaditeľstva SR napadnuté žalobou, ako aj rozhodnutie riaditeľa Colného úradu S. z 13.01.2009 č. R.9/2009-5334, pripojený administratívny spis a uznesenie Najvyššieho súdu SR z 05.06.2012 č.k. 3Sžo/10/2012-79, ktoré bolo vydané v skutkovo a právne identickej veci vedenej na Krajskom súde v Košiciach pod č. konania 6S/97/2009.

Zástupca žalobcu na pojednávaní poukázal na to, že v danom prípade ide o kľúčovú otázku zákonnosti využitia ITP v trestnom a správnom konaní. Poukázal na nález Ústavného súdu SR č.k. IIÚS 5/2011-77, z ktorého jednoznačne vyplýva, že tieto informačné technické prostriedky, ktoré neboli spracované, nie je možné použiť v správnom konaní. Konštatoval, že z nálezu Ústavného súdu SR jednoznačne vyplýva zákaz použitia obrazovo-zvukového záznamu, ktorý bol získaný pre účely trestného konania. Ústavný súd SR v náleze uvádza, že získavanie a použitie obrazovo-zvukových záznamov zhotovených ITP pri iných konaniach, resp. pre účely iných konaní upravuje zákon o ochrane pred odpočúvaním. V danej veci je jednoznačne preukázané, že ITP záznamy boli vyhotovené pre účely trestného konania. Z týchto

dôvodov navrhol, aby súd zrušil napadnuté rozhodnutie Colného riaditeľstva SR a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Zástupkyňa žalovaného na pojednávaní vyslovila názor, že zo spomínaného nálezu Ústavného súdu SR nevyplýva jednoznačný záver o nezákonnosti použitia ITP v správnom konaní, ale iba to, že Najvyšší súd SR sa nevysporiadal s touto námietkou žalobcu. Poukázala na ustanovenie § 227 zákona o služobnom pomere colníkov, z ktorého vyplýva, že za dôkaz môže slúžiť každý prostriedok, ktorý bol získaný v súlade so zákonom. Poukázala na to, že využitie práva odmietnuť vypovedať sa žalobcovi nekládlo za vinu, ale porušenie predpisov bolo preukazované aj ďalšími dôkazmi. S otázkou prezumpcie neviny sa žalovaný vo svojich rozhodnutiach nezaoberal, pretože v konaní o skončení služobného pomeru sa mu nepreukazovala vina alebo nevina zo spáchania trestného činu, ale pretože išlo o skončenie služobného pomeru. Z týchto dôvodov navrhla, aby súd žalobu zamietol.

Ústavný súd SR nálezom zo dňa 15.12.2011 č.k. IIÚS 5/2011-77 rozhodol, že Najvyšší súd SR v konaní vedenom pod sp. zn. 3Sžo/161/2010 porušil článok 8 ods.1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v súvislosti s tým, že orgány verejnej správy a Krajský súd v Košiciach oprávnene použili ako dôkaz obrazovo-zvukový záznam získaný v trestnom konaní.

Z odôvodnenia nálezu Ústavného súdu SR vyplýva, že podstatou sťažovateľovej argumentácie bolo, že vzhľadom na ustanovenie § 114 ods.7 Trestného poriadku a § 3 ods.1 a 2 zákona o ochrane pred odpočúvaním, nebolo možné použiť obrazovo-zvukový záznam získaný v trestnom konaní použitím informačno-technických prostriedkov v konaní o skončení služobného pomeru žalovaného. Ústavný súd SR poukázal na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (E. c/a Spojené kráľovstvo z 25.06.1997), podľa ktorého telefonické hovory, ktoré sťažovateľka (policajná dôstojníčka) uskutočnila zo služobných telefónov, spadajú pod pojem súkromný život, resp. korešpondencia v zmysle článku 8 dohovoru. I podľa Ústavného súdu SR v danom prípade nemožno za zásadný rozdiel považovať to, že nešlo odpočúvanie služobného telefónu, ale o inú metódu tajného sledovania rozhovorov a činností v priestoroch colného úradu, a preto toto rozhodnutie považuje za aplikovateľné na daný prípad. Ústavný súd SR ďalej uviedol, že tak trestný poriadok, ako aj zákon o ochrane pred odpočúvaním považujú použitie informačno-technických prostriedkov za zásah do súkromia bez ohľadu na to, či k ich použitiu dochádza v súkromných alebo pracovných (služobných) priestoroch. Ústavný súd SR ďalej uviedol, že procesné ustanovenie zakotvené v § 227 ods.1 zákona o štátnej službe colníkov, podľa ktorého za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, pokiaľ sú v súlade s právnymi predpismi, trebárs ústavno-právneho hľadiska považovať za kolíziu verejného záujmu a ochrany práv. Ide o stret medzi verejným záujmom na dôslednom objasnení rozhodujúcich skutočností potrebných na vydanie rozhodnutia v konaní a ochranou určitých práv, resp. oprávnených záujmov, ktoré bránia použitiu niektorého dôkazného prostriedku. Ústavný súd SR konštatuje, že vo všeobecnej rovine má prednosť verejný záujem na dôslednom objasnení rozhodujúcich skutočností potrebných na vydanie rozhodnutia, ale za súčasného spolu pôsobenia bŕzd daných s ohľadom na ochranu určitých práv, resp. oprávnených záujmov. Tým je dané, že nie všetky prostriedky, pomocou ktorých by objektívne bolo možné zistiť a objasniť stav veci, sa smú použiť v príslušnom konaní.

Ústavný súd SR ďalej konštatoval, že z ustanovenia § 114 ods.7 Trestného poriadku vyplýva zásadný zákaz použitia obrazovo-zvukového záznamu získaného v rámci konkrétneho trestného konania v inom trestnom konaní, ale s určitými taxatívne vymenovanými výnimkami. Trestný poriadok upravuje spôsob získavania a použitia obrazovo-zvukových záznamov zhotovených informačno-technickými prostriedkami iba v rámci trestného konania. Naproti tomuto získavanie a použitie obrazovo-zvukových záznamov zhotovených informačno-technickými prostriedkami v iných konaniach, resp. pre účely iných konaní upravuje zákon č. 166/2003 Z.z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej iba „zákon o ochrane pred odpočúvaním“).

Zo spomínaného nálezu Ústavného súdu SR teda vyplýva zásadná práva otázka, či je právne prípustné pre účely zistenia porušenia služobnej disciplíny colníka alebo policajta, ktoré sa skutkovo prekrýva s

dôvodným podozrením zo spáchania trestného činu, použiť konanie o skončení služobného pomeru obrazovo-zvukový záznam získaný v jeho trestnej veci, v trestnom konaní z vyšetrovacieho spisu.

Podľa § 114 ods.7 Trestného poriadku v inej trestnej veci ako je tá, v ktorej boli vyhotovené obrazové, zvukové alebo obrazovo-zvukové záznamy, možno záznam ako dôkaz použiť len vtedy, ak sa súčasne aj v tejto veci vedie trestné konanie pre úmyselný trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby prevyšujúcou 3 roky, korupciu, trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa, trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti alebo pre iný úmyselný trestný čin, o ktorom na konanie zaväzuje medzinárodná zmluva.

Citované ustanovenie Trestného poriadku obsahuje zákaz použitia vyhotovených obrazovo-zvukových záznamov v inej trestnej veci, ale neobsahuje, (a ani iné ustanovenia Trestného poriadku neobsahujú) ustanovenie zakazujúce použiť dôkazy získané v trestnom konaní v iných konaniach, teda aj v správnom konaní o skončení služobného pomeru. Pretože správne orgány sa s touto otázkou doteraz nezaoberali, vzhľadom na nález Ústavného súdu SR podľa názoru krajského súdu je potrebné ustáliť, či ide o údaje získané použitím ITP v trestnom konaní, teda či išlo o nariadenie ich použitia výlučne pre trestné konanie.

Pre správne konanie o skončení služobného pomeru colníka je relevantným právnym predpisom zákon o ochrane pred odpočúvaním.

Podľa § 1 ods.1 zákona o ochrane pred odpočúvaním tento zákon ustanovuje podmienky použitia informačno-technických prostriedkov pred predchádzajúceho súhlasu toho, komu zasahuje do súkromia orgán štátu, ktorý informačno-technický prostriedok používa.

Podľa § 1 ods.2 zákona o ochrane pred odpočúvaním tento zákon sa nevzťahuje na použitie informačno-technických prostriedkov v trestnom konaní podľa osobitného zákona (Trestný poriadok).

Podľa § 3 ods.1 zákona o ochrane pred odpočúvaním informačno-technický prostriedok možno použiť iba vtedy, ak je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na zabezpečenie bezpečnosti štátu, obranu štátu, predchádzanie a objasňovanie trestnej činnosti, alebo na ochranu práv a slobôd iných, použitím informačno-technického prostriedku sa môže základné právo alebo sloboda obmedziť len v nevyhnutnom rozsahu a nie dlhšie, ako je to nevyhnutné na dosiahnutie zákonom uznaného cieľa, na ktorý slúži.

Podľa § 3 ods.2 zákona o ochrane pred odpočúvaním údaje získané informačno-technickými prostriedkami možno použiť výlučne na dosiahnutie účelu pri plnení úloh štátu, ktoré spĺňajú podmienky podľa odseku 1.

Túto zákonnú podmienku je podľa názoru súdu potrebné skúmať v správnom konaní.

Z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia, ako aj z obsahu spisu vyplýva, že protiprávne konanie, ktoré bolo dôvodom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru colníka, a ktoré žalovaný kvalifikoval ako zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti, bolo preukázané úradným záznamom riaditeľa colného úradu, ktorý sa oboznámil so zvukovým a obrazovým záznamom, ktorý mu sprístupnil vyšetrovateľ Ministerstva vnútra SR, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby, Odboru inšpekčnej služby, IV. inšpekčné oddelenie, a ďalším dôkazom bol úradný záznam zo dňa 13.03.2009 č. 7826/2009-5300-IMT spísaný námestníkom riaditeľa colného úradu, z ktorého vyplýva, že sa oboznámil s dôkaznými materiálmi vyšetrovacieho spisu ČVS: SKIS-130/IS-V-2008 a z neho zistil skutočnosti, ktoré boli dôvodom na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru colníka.

Podľa § 7 ods.1 zákona o ochrane pred odpočúvaním kópie zvukového, obrazového alebo zvukovo-obrazového záznamu (ďalej len „záznam“), ktorý bol vyhotovený použitím informačno-technického prostriedku, možno postúpiť len vecne a miestne príslušnému štátnemu orgánu, ak záznam môže byť dôkazom v konaní vedenom pred príslušným štátnym orgánom v medziach jeho zákonom ustanovenej právomoci. Vecne a miestne príslušný štátny orgán, ktorému bol záznam postúpený, nesmie vyhotoviť kópiu záznamu ani záznam, alebo jeho prepis poskytnúť k nahliadnutiu, či skopírovaniu inej osobe, inému štátnemu orgánu alebo orgánu územnej samosprávy alebo inej samosprávy.

Ak sa majú informácie získané použitím informačno-technického prostriedku použiť ako dôkaz v trestnom konaní, vyhotoví orgán štátu písomný záznam s uvedením údajov o mieste, čase a zákonnosti použitia informačno-technického prostriedku; k písomnému záznamu orgán štátu priloží záznam a jeho doslovný prepis. Informácie získané použitím informačno-technického prostriedku, ktoré sa nevzťahujú na dôvody jeho použitia uvedeného v žiadosti, sa môžu použiť ako dôkaz v trestnom konaní, len ak sa týkajú trestnej činnosti, v súvislosti ktorou možno použiť informačno-technický prostriedok (§ 7 ods.2 zákona o ochrane pred odpočúvaním).

Ak sa informačno-technický prostriedok použil v rozpore s týmto zákonom, záznam získaný pri takom použití alebo akýkoľvek iný výsledok nezákonného použitia informačno-technického prostriedku, nijaký štátny orgán verejnej moci nesmie použiť ako dôkaz, ani uznať ako dôkaz, okrem trestného alebo disciplinárneho konania proti osobe, ktorá záznam nezákonne vyhotovila, alebo dala príkaz na jeho vyhotovenie. Nezákonne získaný záznam alebo iný výsledok sa musí zničiť v prítomnosti zákonného sudcu príslušného na vydanie poverenia do 24 hodín od protiprávneho použitia informačno-technického prostriedku (§ 7 ods.3 zákona o ochrane pred odpočúvaním).

Uznesením Ministerstva vnútra SR, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby, Odboru inšpekčnej služby, IV. inšpekčné oddelenie z 02.12.2008 ČVS: SKIS-130/IS-4-V-2008 bolo žalobcovi vznesené obvinenie zo spolupáchateľstva zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa v súbehu so zločinom podielníctva. Keďže vzhľadom na nález Ústavného súdu SR je pre posúdenie veci rozhodujúca právna otázka sprístupnenia obrazovo-zvukových záznamov colným orgánom pre účely vo veciach služobného pomeru colníkov, je potrebné, aby správne orgány uviedli, či v danom prípade išlo o súčinnosť polície a colných orgánov a či a z akých dôvodov obrazovo-zvukový záznam nebol použitý v rozpore s citovanými ustanoveniami Trestného poriadku, zákona o ochrane pred odpočúvaním a zákona o štátnej službe colníkov. Po vyriešení týchto základných otázok bude možné sa zaoberať ďalšími námietkami žalobcu, t.j. využitím jeho práva nevypovedať a jeho dôsledok na konanie o skončení služobného pomeru, neakceptovanie prezumpcie neviny a námietka nesprávneho právneho posúdenia, tak ako to vyplýva z uznesenia Najvyššieho súdu SR z 20.03.2012 č.k. 4Sžo/1/2011-78.

Z uvedeného dôvodu senátu Krajského súdu v Košiciach jednomyseľne rozhodol, že v danom prípade je tu dôvod na zrušenie rozhodnutia Colného riaditeľstva SR z 05.05.2009 č. 10130/2009-1409 a rozhodnutia Colného úradu v S. z 13.01.2009 č. R/2009-5334 z dôvodu uvedeného v § 250j ods.2 písm.e) O.s.p., t.j. že sa v konaní vyskytla vada, ktorá mohla ovplyvniť zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Súd preto obe rozhodnutia správnych orgánov z toho dôvodu zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Žalobcovi, ktorý mal v konaní úspech, priznal právo na náhradu trov konania podľa § 250k ods.1 O.s.p. v sume 441,12 eur. Trovy pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku 66,-- eur a odmeny za právne zastúpenie podľa vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov, a to v sume 276,65 eur (prevzatie plnomocenstva a prvá porada s klientom - 53,49 eur, podanie žaloby 13.07.2009 - 53,49 eur, pojednávanie na Krajskom súde v Košiciach 21.10.2010 - 55,49 eur, odvolanie 07.12.2010 - 55,49 eur, pojednávanie na Krajskom súde v Košiciach 28.06.2012 - 58,69 eur). Ďalej súd priznal náhradu paušálnych trov advokáta spolu 35,95 eur (rok 2009 - 2 x 6,95 eur, rok 2010 - 2 x 7,21 eur, rok 2012 - 1 x 7,63 eur). Pretože právny zástupca žalobcu preukázal, že je platcom dane z pridanej hodnoty, súd mu priznal aj DPH vo výške 62,52 eur. Žalovaný je povinný zaplatiť uvedenú sumu do rúk JUDr. Jozefa Oleja do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Najvyšší súd SR v Bratislave prostredníctvom Krajského súdu v Košiciach, a to písomne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O. s. p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.